

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

* พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 23 (สมนึก นนธิจันทร์. 2542 : 9) กล่าวว่า การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับตนเองและความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม, ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทยและระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

จากนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับแผนทศวรรษแห่งคุณภาพและความเสมอภาคทางการศึกษา พุทธศักราช 2545 - 2554 ที่ว่า ภายในปี 2546 สถานศึกษาจัดการเรียนรู้คู่คุณธรรมโดยผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ จากการใช้ข้อสอบกลาง (National test) เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 6) ดังนั้นทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนจึงจะต้องมีความตระหนัก และให้ความสนใจในการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย เพราะเป็นวิชาพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่นๆและยังเป็นภาษาประจำชาติไทยที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์มาช้านาน แต่ปัจจุบันกลับพบว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในบางท้องถิ่นยังคงมีปัญหาในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้มีประสิทธิภาพทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง กมล ภูประเสริฐ (2544 : 28) กล่าวว่า ความสามารถทางภาษาไทยจัดเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นเอกลักษณ์ไทย ผู้เรียนส่วนใหญ่และประชาชนทั่วไปยังมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยไม่ถึงระดับที่ต้องการ จนกระทั่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงแสดงความห่วงใยในเรื่องนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการศึกษาที่ผ่านมามีความผิดพลาดตรงที่ไม่ได้ส่งเสริมทั้งการอ่านเพื่อการค้นคว้าและการเขียนเพื่อสื่อความคิดของผู้เรียนอย่างแท้จริง และระบบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ สถานศึกษาละเลยที่จะพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพสูง

อำเภอแวง จังหวัดนครราชสีมา เป็นชุมชนที่ใช้ภาษาสองภาษา คือภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยถิ่นตากใบ และยังเป็นชุมชนสองวัฒนธรรม ได้แก่วัฒนธรรมไทยพุทธกับวัฒนธรรม

ไทยมุสลิม ในการใช้ภาษาประชาชนชาวไทยมุสลิมจะนิยมใช้ภาษามลายูถิ่นในการติดต่อสื่อสาร ส่วนชาวไทยพุทธนิยมใช้ภาษาไทยถิ่นตากใบ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน หรือการติดต่อทางราชการ หลายๆ หมู่บ้านของอำเภอเวียงยังมีผู้ที่ไม่รู้หนังสือและไม่สามารถใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทยติดตามมาอย่างต่อเนื่อง กมลรัตน์ คนองเดช (2542 : 1) กล่าวว่า “เนื่องมาจากประชาชนใน 3 จังหวัด ชายแดนภาคใต้ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส นับถือศาสนาอิสลามและใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันทำให้มีปัญหาทางการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน มีปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ปัญหาเศรษฐกิจ เป็นต้น” จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนเวียง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส ก็ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งสังเกตได้จากตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2540 - 2543 กลุ่มโรงเรียนเวียง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส

โรงเรียน	ปีการศึกษา 2540 - 2543				
	2540	2541	2542	2543	เฉลี่ย
1. บ้านเจ๊ะเหม	57.33	64.92	64.13	59.55	61.48
2. บ้านเวียง	59.06	55.56	59.86	55.78	57.56
3. บ้านควา	61.86	46.77	57.79	58.56	56.24
4. บ้านแอม	52.36	66.90	66.13	65.21	62.65
5. บ้านขแยง	66.61	65.71	50.13	69.69	63.03
6. มอเลาะซาว	51.37	56.42	62.11	66.10	59.00
7. เพลินทิส	64.50	63.36	51.22	64.40	60.87
8. บ้านคือมายู	61.78	45.70	53.35	65.30	56.53
9. บ้านกรือซอ	53.37	60.00	63.00	60.24	59.12

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2540 - 2543 กลุ่มโรงเรียนเวียง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาสยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ คือจะมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 56.24 - 63.03 % เท่านั้น ทั้งที่เกณฑ์มาตรฐานของกรมวิชาการที่กำหนดไว้จะต้องมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 80.00 ขึ้นไป ซึ่ง

แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยกำลังประสบกับปัญหา เพราะการที่นักเรียนยังอ่อนในวิชาภาษาไทยจะทำให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นอย่างน่าวิตก ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 4) ที่ว่า “นักเรียนบางคนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ทำให้เกิดอุปสรรคในการเรียนรู้วิชาอื่นตามไปด้วย” การเรียนภาษาไทยนั้นผู้เรียนจะต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่เมื่อนักเรียนไม่มีความรู้ความสามารถในการอ่านแล้วย่อมเป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นๆ ตามมา

← ผู้วิจัยรับราชการเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่มีนักเรียนไทยมุสลิม ร้อยละร้อย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ประสบกับปัญหาในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก กล่าวคือ นักเรียนนิยมพูดภาษามลายูถิ่นในโรงเรียนและไม่สามารถที่จะใช้คำพูดเรียบเรียงหรือเขียนถ่ายทอดความคิดความรู้สึกที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีเท่าที่ควร นักเรียนจะพูดสลับคำไปมาทำให้ความหมายของการสื่อสารนั้นๆ ผิดเพี้ยนไป นักเรียนไม่สามารถที่จะอ่านภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ ถึงแม้ว่าบางโรงเรียนจะมีมาตรการในการกำหนดห้ามมิให้นักเรียนพูดภาษามลายูถิ่นในโรงเรียนก็ตาม หากจะวิเคราะห์ถึงปัญหาที่ลึกลงไปก็คือ กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนวิชาต่างๆ ยังไม่มีเทคนิควิธีที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักที่อยากเรียนวิชาภาษาไทย ตลอดทั้งรูปแบบและสื่อการสอนก็ไม่น่าสนใจ

* บันลือ ถิ่นพั่งงา และคณะ (2534 : 3) ทำการศึกษา “สภาพการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้” กล่าวไว้ว่า “นักเรียนระดับประถมศึกษาในเขตการศึกษา 2 และจังหวัดสงขลาบางอำเภอก็ยังมีมาตรการในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ปกติของชาติ สภาพการใช้ภาษาไทยของเด็กนักเรียนเหล่านี้ก็ยังมีอยู่ในขอบเขตจำกัด คือจะใช้ภาษาไทยก็เฉพาะกับครูขณะอยู่ในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้โรงเรียนและครูผู้สอนเองก็ขาดการสืบเนื่องในการสอนภาษาไทย ไม่มีการสอนให้แตกต่างไปจากการสอนภาษาไทยในภูมิภาคอื่นของประเทศ” จะเห็นได้ว่าหากนักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาไม่* คือจะเป็นปัญหาส่งผลไปในระดับต่อไป ตั้งแต่ระดับโรงเรียน ชุมชน และประเทศชาติได้

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการกระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดเจตคติ และค่านิยมที่ดีต่อภาษาไทยได้นั้นครูจะต้องสร้างบรรยากาศ ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ให้ผู้เรียนมีความสุข อยากรู้อยากเรียน ไม่เบื่อ สามารถสร้างสรรค์จินตนาการความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกรักนึกคิดของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ผ่องศรี สมยา (2544 : 8) ที่ว่า “การจัดการเรียนการสอนจะต้องเร้าความสนใจให้นักเรียนเพื่อให้มีพัฒนาการทั้ง

สติปัญญา (IQ = Intelligence Quotient) วุฒิภาวะทางอารมณ์ (EQ = Emotion Quotient) และ
 คุณธรรมจริยธรรม (MQ = Moral Quotient) ให้เจริญไปพร้อมๆ กัน” เพื่อที่จะให้ผู้เรียนพัฒนา
 ความคิด การเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นควรพัฒนาทักษะ
 การอ่านควบคู่ไปกับทักษะอื่นๆ ด้วย ทั้งนี้เพราะทักษะเหล่านี้จะส่งเสริมพัฒนาการซึ่งกันและ
 กัน อีกทั้งมีความสัมพันธ์กันสูง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ^{พหุ} แนวทางหนึ่งที่จะพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจ
ในการอ่าน ตลอดจนสามารถพัฒนาทั้งสติปัญญา อารมณ์ และคุณธรรมจริยธรรมได้เป็นอย่างดี
คือ นิทานพื้นบ้าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องใกล้ตัว เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชุมชน ไม่ว่าจะเป็น
 เรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นตามจินตนาการ ผลทาน ศรีณรงค์ (2543 : 28) กล่าวว่า
 “นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องที่แสดงถึงภูมิปัญญาของชาวบ้านที่ใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมไทยมา
ช้านาน นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาที่สั่งสอนในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม และให้ข้อคิดอันเป็นอมตะที่จะ
 นำมาประพฤติปฏิบัติได้ คนไทยจะมีนิทานพื้นบ้านเป็นสื่อในการอบรมสั่งสอน ตลอดจนให้สาระ
 และความบันเทิงใจแก่ผู้ฟัง นิทานพื้นบ้านจะเป็นเรื่องราวที่ผู้เฒ่าผู้แก่ในชุมชนเล่าให้ลูกหลานและ
 บุคคลในท้องถิ่นฟัง เพื่อที่จะสั่งสอนให้รู้จักประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดี สามารถอยู่ร่วมกับ
 บุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข นิทานพื้นบ้านจะใช้ภาษาเป็นสื่อเพื่อให้ผู้ฟังได้คิดคล้อยตาม
 จะเห็นได้ว่านิทานพื้นบ้านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสังคมที่สะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียม
 และประเพณีของสังคมอันเป็นที่มาของเรื่องราว ดังนั้นการนำมาใช้เป็นสื่อการสอนอ่านจึงเป็น
 สิ่งเร้าและจูงใจให้นักเรียนต้องการอ่านเรื่องราวของตนเอง การนำสื่อนิทานพื้นบ้านมาใช้ประกอบ
 ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนจะเป็นสื่อที่มีบทบาทจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัด
 กิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนเรื่องราวที่เป็นประวัติความเป็นมา เรื่องราว
 ที่เกิดขึ้นในสังคม หมู่บ้านของตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนได้เรียนในสิ่งที่ใกล้ตัวและ
 เรื่องที่ตนสนใจด้วย (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2541 : 68)

พุทธชาติ อินทร์รักษา (2534) ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับการ
ใช้นิทานพื้นบ้านอีสานประกอบการเรียนการสอนอ่านระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 9”
 พบว่า ครูภาษาไทยใช้นิทานพื้นบ้านประกอบการเรียนการสอนอ่านน้อยที่สุด และครูภาษาไทย
 แสดงความคิดเห็นว่า การใช้นิทานพื้นบ้านอีสานประกอบการเรียนการสอนอ่านมีประโยชน์มาก
 ส่งผลให้นักเรียนรักและภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของถิ่นตน และได้เสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยไว้คือ
 ควรให้มีการวิจัยเชิงพรรณนาเพื่อรวบรวมนิทานพื้นบ้านอีสานไว้ให้ครูได้มีบัญชีเรื่องไว้เลือก
 นิทานพื้นบ้านมาสอนในโรงเรียนได้ ขณะเดียวกัน ผลทาน ศรีณรงค์ (2543) ทำการวิจัยเรื่อง
 “การศึกษาพัฒนาการในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้นิทาน

พื้นบ้านไทยเป็นสื่อ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” กล่าวว่า การใช้นิทานพื้นบ้านไทย ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนที่นักเรียนเคยรู้มาแล้วบ้างจะทำให้ให้นักเรียนสนใจอ่านด้วยความอยากรู้ เรื่องราว กระตือรือร้นที่จะปรับเปลี่ยนเป็นสถานการณ์ใหม่ เกิดการเชื่อมโยงความคิดได้ง่าย ไม่เบื่อหน่ายที่จะอ่านและคิด

✓ อรวรรณ น้อยมุข (2544) ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี” โดยคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยคือ นิทาน เรื่องสั้นสำหรับเด็ก สารคดี บทอ่านทั่วไป ฯลฯ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี มีพัฒนาการความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และได้เสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยไว้คือ ควรศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนโดยใช้แนวการสอนอ่านแบบ เอ อาร์ ซี โดยมีการเปรียบเทียบเนื้อความประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง

◦ อมรรัตน์ ไกรสุข (2537) ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรกลุ่มทักษะภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา” พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยโดยเน้นกระบวนการฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สื่อที่ครูส่วนใหญ่ใช้คือ หนังสือเรียน และได้เสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยไว้ คือ ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดอื่นๆที่มีปัญหาภาษาถิ่น

* สุชาดา สงนุ้ย (2542) ทำการวิจัยเรื่อง “ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอตากใบ จังหวัดนครราชสีมา” พบว่า นักเรียนไม่ชอบพูดภาษาไทยกับเพื่อนๆ ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน นักเรียนไม่สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้ดี นักเรียนโดยส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน ครูขาดความรู้ในเรื่องวิธีสอนทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และครูขาดความรู้ในเรื่องวิธีสอนภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียนที่พูดภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก และได้เสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยไว้ว่า ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนในเขตพื้นที่อำเภอตากใบและเขตพื้นที่อื่นๆ ของจังหวัดชายแดนภาคใต้

จากสภาพปัญหาและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดและความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบเจตคติและความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับ

การสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านและบทอ่านทั่วไป ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแวง จังหวัดนครราชสีมาว่าจะส่งผลกระทบต่อเจตคติและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ และมีความมุ่งหวังที่จะนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนาการใช้ภาษาของนักเรียนและการจัดการเรียนการสอนของผู้วิจัยเอง รวมทั้งเป็นข้อมูลพื้นฐานในการที่จะนำผลการวิจัยไปวางแผนพัฒนาการเรียนการสอนและการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นในโรงเรียนบ้านเจ๊ะเหม ตำบลแวง อำเภอแวง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่สอนอยู่ และการวิจัยในครั้งนี้ยังสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผน พัฒนา และการจัดทำหลักสูตรในโรงเรียนอื่นๆ ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางหนึ่งในการอนุรักษ์ พัฒนาและส่งเสริมการใช้ภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้ภาษาถิ่นที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านเป็นฐานในการพัฒนา
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแวง จังหวัดนครราชสีมา

ขอบเขตของการวิจัย

นิทานพื้นบ้าน

นิทานพื้นบ้านที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิทานที่ปรากฏสืบทอดเล่าต่อกันมาของชาวไทยมุสลิม โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

บทอ่านทั่วไป

บทอ่านทั่วไปที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบทอ่านที่ผู้วิจัยคัดเลือกจากหนังสือ วารสาร และบทความ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนเวียง ตั้งกักสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 302 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนบ้านเวียง ตั้งกักสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส จำนวน 60 คน ที่มีการจัดนักเรียนในแต่ละห้องแบบคละความสามารถ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากโรงเรียนอื่นๆ ในกลุ่มโรงเรียนดังกล่าวมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่ครบจำนวน 60 คน ตามเกณฑ์ที่จะใช้ในการทดลอง ประกอบกับโรงเรียนบ้านเวียงเป็นโรงเรียนนำร่องหลักสูตรใหม่ และเป็นโรงเรียนที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ จากนั้นดำเนินการสุ่มห้องเรียนอย่างง่าย (Sample Random Sampling) มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 ห้องเรียน แล้วจับฉลากแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน

ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. การสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้าน
2. การสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป

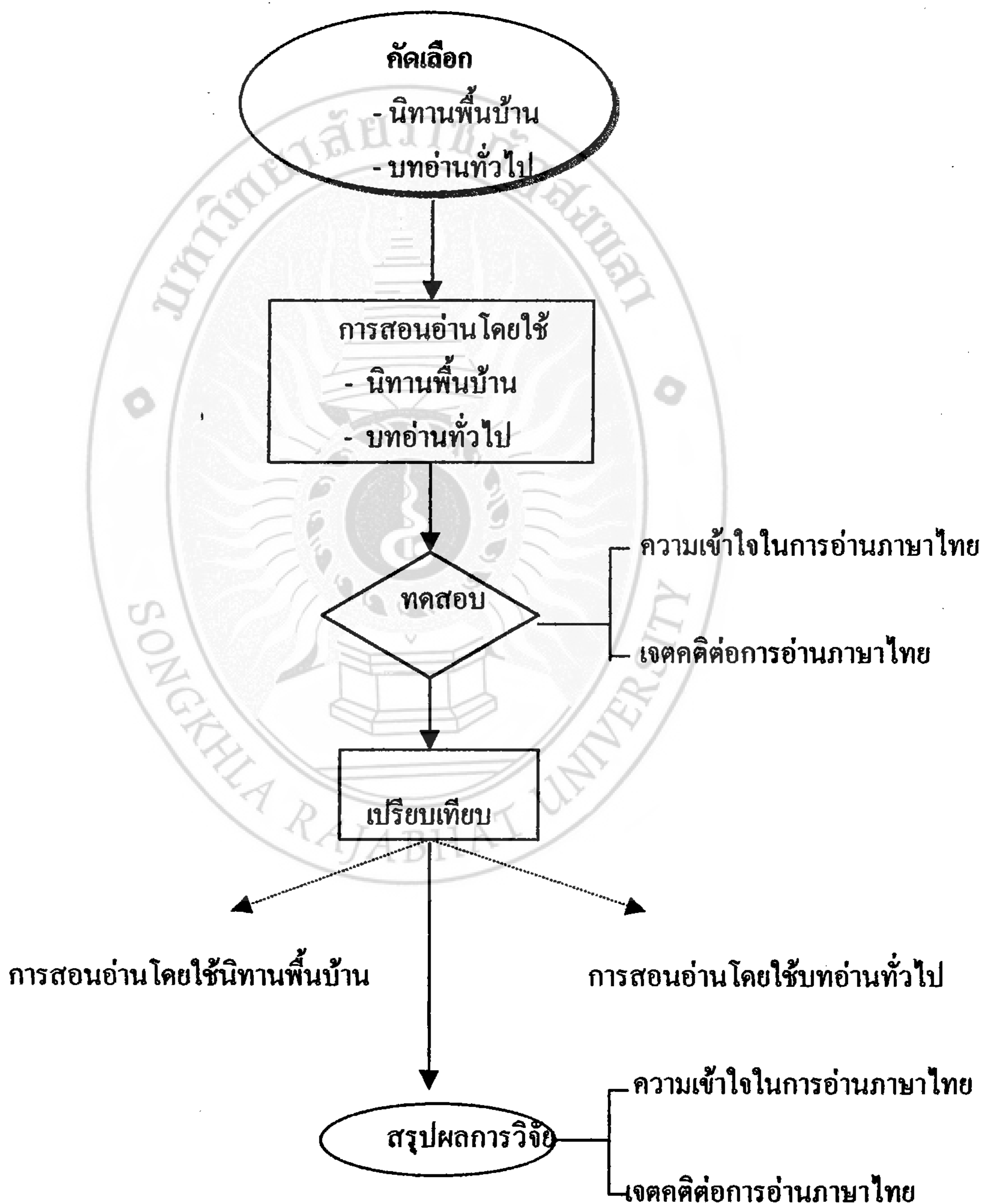
ตัวแปรตาม ได้แก่

1. เจตคติต่อการอ่านภาษาไทย
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาเปรียบเทียบเจตคติกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับบทอ่านทั่วไป ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนครราชสีมา

สำหรับกรอบแนวคิดในการวิจัย สามารถสรุปได้ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิ แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

✓ สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้านกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไปมีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนพูดสองภาษา หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนเวียงสักคุด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียง จังหวัดนราธิวาส ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ในการติดต่อสื่อสาร ควบคู่กับการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษารอง

นิทานพื้นบ้าน หมายถึง เรื่องเล่าที่ใช้ภาษาไทยถิ่นของชาวไทยมุสลิมในจังหวัดนราธิวาส ที่สื่อสารโดยใช้ภาษาที่แสดงถึงภูมิปัญญาของชาวบ้านที่ใช้ในการดำรงชีวิตมาช้านาน ที่มีทั้งเนื้อหาสาระที่สั่งสอนในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม โดยพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เป็นผู้เล่านิทานเพื่อวางรากฐานชีวิตให้เป็นคนดี มีคุณธรรม กล้าหาญ ซื่อสัตย์สุจริต เป็นผู้มีเหตุผล และเลือกตัดสินใจได้ด้วยตนเอง

บทอ่านทั่วไป หมายถึง เรื่องที่มีเนื้อหาสาระที่มีความสอดคล้องเหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งคัดมาจากหนังสือ วารสาร และบทความ

เจตคติต่อการอ่านภาษาไทย หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก และท่าทีที่มีต่อการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการสอนอ่านโดยใช้นิทานพื้นบ้าน และการสอนอ่านโดยใช้บทอ่านทั่วไป ซึ่งวัดได้จากคะแนนของการตอบคำถามจากแบบวัดเจตคติต่อการอ่านไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยด้านการจับใจความสำคัญ การแปลความ และการตีความของเรื่องที่อ่าน เพื่อหารายละเอียดของเรื่องจากนิทานพื้นบ้านและบทอ่านทั่วไปที่อ่านได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น